

[Arbejdsministeren.]

holdes i denne fase — sammenlignet med cementtransporten. Straks efter den begrænsede arbejdsstandsningens iværksættelse opstod spørgsmålet om den for fiskerierhvervet vigtige afvikling af dette erhvervs eksport, som ikke var omfattet af arbejdsstandsningens udsættelse. Allerede den 9. maj havde regeringen en forhandling med konfliktens parter herom, hvor det henstilledes, at også fiskeeksporten blev medtaget. Det blev herunder af rederiforeningen anført, at man rantes af tab som følge af den udformning og fortolkning, forligsmændenes udsættelse havde fået, idet der deri lå et pålæg om at sejle med landbrugseksportbådene uden adgang til ud over animalske landbrugsprodukter på normal måde at medtage også andre varer og derved opnå udnyttelse af lastemulighederne.

Som svar på regeringens henstilling oplyste styrmands- og telegrafistorganisationerne samt FTF i et brev af samme dato til rederiforeningen, at man ønskede at følge regeringens henstilling og udvide udsættelsen af arbejdsstandsningen til også at omfatte skibe, som udelukkende eller kun sammen med animalske landbrugsprodukter transporterer bestemte, opregnede arter af fiskeriprodukter. Det blev samtidig tilkendegivet, at dispensationen uden varsel kunne tilbagekaldes, og at den var betinget af skriftlig accept fra rederiforeningen. Det lå altså ganske klart, at personaleorganisationerne var indstillet på at foretage en så begrænset udvidelse af undtagelserne fra transportstandsningen, som var forenelig med en positiv stilling til regeringens opfordring.

Rederiforeningen ønskede ikke at give den krævede accept og henviste i svarbrev til personaleorganisationerne til, at det ikke var rederiforeningen, der på noget tidspunkt havde lagt hindringer i vejen for eksporten af fisk og fiskeriprodukter. Rederiforeningen ønskede med andre ord ikke at fremkomme med tilkendegivelser, der indebar formel tilslutning til, at personalet kunne begrænse arten af varer, der tages om bord i skibene.

Ved fiskeriministerens formidling besluttede personaleorganisationerne herefter den 10. maj, at de på kajen i Esbjerg stående ferske og isede saltvandsfisk kunne tages

om bord den 10. maj 1968, og at lastetiden udløb samme dag kl. 24. Samtidig tilkendegaves, at foreningerne i øvrigt måtte opretholde kravene om accept fra rederiforeningen som betingelse for at efterkomme regeringens henstilling om undtagelsesklausulens udvidelse. Dagen efter, altså den 11. maj, udvidede personaleorganisationerne undtagelsesordningen til at omfatte alle fiskeprodukter over hele udsættelsesperioden, men det var stadig en undtagelsesordning, der gik på varer, ikke på skibe, der transporterede de pågældende varer.

Sådan forelå situationen, da forligsmanden sent mandag aften den 13. maj opgav yderligere forligsbestræbelser, og da regeringen måtte træffe beslutning om et lovforslags udarbejdelse og fremsættelse.

Ved det nu foreliggende lovforslags fremsættelse og første behandling var der således, uanset personaleorganisationernes henvendelse af 14. maj til regering og folketing, et solidt grundlag for den vurdering, at det allerede på kort sigt ikke ville være muligt at videreføre vigtige transporter. Parterne var simpelt hen ikke enige om konditionerne herfor. Ganske vist havde personaleorganisationerne som lige nævnt den 14. maj, altså samme dag, som lovforslaget fremsattes, erklæret, at man tilbød regeringen betingelsesløst at medtage landbrugseksporten og fiskeriekksporten. Ligeledes erklærede man sig villig til nærmere at diskutere dispensation for transport af cement. Regeringens standpunkt hertil gav jeg udtryk for på følgende måde ved første behandling — jeg henviser til sp. 2916 i Folketingstidende. Jeg sagde:

„Dette er imidlertid ikke uden videre ensbetydende med, at disse transporter kan opretholdes. Der er jo to parter i denne konflikt, og med hensyn til disse transporter — som jeg forstår man er enig om her i tinget at det er vigtigt at opretholde, og som ikke indgår i det strejkevarsel, som er et af grundlagene for arbejdskonflikten — ja, dér forudsættes det altså, at man fra redernes side er indstillet på at holde transporterne i gang. Regeringen må have det standpunkt, at hvad enten det er den ene eller den anden part, der lægger hindringer i vejen for transporterne, så er det for samfundet